

EL LLAC

La foscor i la nit són per mi els meus grans temors. Quan el sol s'amaga i deix pas a la lluna, quan les paraules i els somriures tanquen la porta i donen pas al silenci, justament en aquest moment, el meu cos dansa com les fulles al ritme del vent.

Al costat del meu llit, una petita i suau llum sempre m'acompanya, ella és la que em protegeix dels meus temors, la que m'ajuda a sentir-me més forta i valenta, la que cada vespres abans d'anar a dormir m'acarona i fa que els mes últims pensaments del dia siguin els més bonics i dolços, la que m'agafa les mans per volar entre els meus somnis.

Aquestes són les meves nits, però l que més m'agrada són els dies, aquells dies divertits i formidables que comparteixo amb els meus amics, sobretot amb el Pep i l'Aina, són increïbles, els millors amics que a qualsevol persona li agradaria tenir al seu costat. Tots tres formem un gran equip, el Pep és tot valentia, l'Aina és la imaginació i jo la saviesa.

Ens agrada anar a explorar nous racons. Cada cap d setmana organitzem una sortida, motxilles, tenda de campanya, i com no, els entrepans. La setmana passada vam decidir anar a passar la nit en un castell que es troba entre les muntanyes de l'Estel. Em vaig despertar a trenc d'alba, havia passat una mala nit i l'últim que volia era tornar-hi, així que vaig posar els meus peus a terra i vaig decidir que necessitava una bona dutxa. En dos segons ja em trobava dintre, massa relaxada estava que em va passar l'estona volant, quan de sobte em vaig a donar que havíem quedat en 10 minuts. Per sort la motxilla ja la tenia preparada d'ahir a la nit. Jo i el Pep ja ho teníem tot a punt, ja ens trobàvem al lloc i a l'hora acordada però... com sempre i per no perdre la mala costum l'Aina arribava tard.

Vam carregar el cotxe i vam iniciar el camí del nostre viatge. Colors grocs, taronges, marrons i verds pintaven el nostre camí, després de 2 hores llargues aguantant els discursos anarquistes del Pep, a la fi vam arribar al castell. Tots 3 vam baixar ràpidament del cotxe per poder estirar les cames i gaudir d'aquell meravellós entorn. Mentre exploràvem tot allò que ens envoltava ens vam trobar

un petit llac, fins aquí tot era o semblava ser normal, però al tocar l'aigua ens vam queda glaçats i no precisament per l'aigua, sinó tot el contrari, l'aigua estava calenta. En l'instant que estàvem decidint si banyar-nos o no, l'Aina va relliscar, es va agafar fortament del meu braç per aguantar l'equilibri però finalment les dues vam caure dins del llac. Al veure'ns, el Pep, va començar a riure, mentre nosaltres érem conscients que alguna cosa estranya estava passant, que l'aigua ens absorbia cap al fons, en el moment que els nostres caps van desaparèixer, el Pep no ho va dubtar ni un segon i es va llançar a rescatar-nos. Va ser tot molt angoixant fins que, de sobte, una gran llum i un terrible soroll van enlluernar tot el llac. En aquell moment ens vam adonar que tornàvem a flotar, ja ens trobàvem d'alt a la superfície, però...amb una petita diferència, tot el que nosaltres coneixíem com a humans, havia desaparegut.

Em vaig adonar que realment la soledat és pitjor que la foscor.

MAR VILELLA RODRÍGUEZ AT A
2n Premi de AT d'ESO